

Het screenen van passagiers en het afgeven van een negatief advies vóór vertrek door de marechaussee

PRE-FLIGHTCONTROLES OP SCHIPHOL

Alhoewel een zeer klein percentage van het drugstransport vanuit Zuid-Amerika via Curaçao naar Nederland door bolletjesslikkers vervoerd wordt, deed dit drugsprobleem eind 2001 zich in toenemende mate in Nederland gevoelen. Om deze problematiek aan te pakken werd het Plan van Aanpak drugsbestrijding Schiphol geïntensiveerd. Sinds 15 april 2002 wordt door de Koninklijke Marechaussee en Douane (het Schiphol-team) zogenaamde "pre-flightcontroles" uitgevoerd op uitgaande KLM-vluchten naar de Nederlandse Antillen en Aruba. In dit artikel wordt aandacht besteed aan de gevolgen van dit beleid.

The gateway to Europe

Voorop gesteld dient te worden dat de (grensoverschrijdende) drugshandel met alle redelijke middelen bestreden moet worden. Holland, the gateway to Europe! Nederland is als distributieland zich ervan bewust dat de in-, uit- en doorvoer zich niet beperkt tot eerlijke handel. Het gaat ook om vrouwenhandel, wapens, gestolen auto's, mensen- en drugs-smokkel. Internationaal opererende drugsorganisaties (het aanbod) smokkelen grote hoeveelheden drugs (**99,7%**) over zee (containersmokkel) via de Rotterdamse haven of het Europese wegennet per vrachtwagen Nederland (de vraag) binnen. Drugsbaronnen maken ook gebruik van een andere vervoersvariant te weten: 'de bolitaslikkers' die per vliegtuig via Schiphol de cocaïne (**0,3%**) Nederland binnensmokkelen. Naar blijkt concentreert de politiek in Nederland zich hoofdzakelijk op de **0,3 %** cocaïne die via bolletjesslikkers Nederland binnenkomt en navenant ook de controle.

Met de pre-flightcontroles op Schiphol wil de overheid de hogere en middenkader van de drugsorganisaties die vanuit Nederland potentiële drugskoeriers ronselen, afschrikken. Maar deze preventieve afschrikoperatie op Schiphol heeft tot op heden niet geleid tot het aanpakken en het blootleggen van de (grote) drugsorganisaties, de handel en de structuren. Want zowel het risico van ontdekking als het strafrechtelijk risico wordt gedragen door de koerier. Kortom de leidende figuren blijven onzichtbaar en ongrijpbaar. De uitvoering van deze controles heeft juist een averechtse werking namelijk dat onschuldige reizigers de dupe worden van willekeur en onzorgvuldigheid van het Schipholteam.

"Duivels bewijs"

De marechaussee pretendeert o.a. aan het gedrag van de passagiers mogelijke toekomstige betrokkenheid bij drugs-smokkel te herkennen. De observaties van passagiers worden bijna altijd op grond van intuïtie – verwoord in



Ongeldig gemaakte ticket na een negatief reisadvies.

instructies – uitgevoerd. Aan de passagier die een reisverbod krijgt, wordt een duivels bewijs opgedragen. Hij dient als onschuldig beschuldigde passagier reeds nu voor de toekomst te bewijzen dat hij geen drugs zal vervoeren. Maar hoe toon je aan dat je geen intentie hebt drugs te gaan slikken? Deze bewijslast is zó zwaar, dat het bewijs praktisch onmogelijk wordt. Ook de marechaussee kan op geen enkele manier concreet aantonen dat deze passagier bolletjes cocaïne zal gaan smokkelen. Of beschikt zij over para-normale gaven? Blijkbaar mogen de mensenrechten (verbod vernederende behandeling en de presumpctie van onschuld) neergelegd in het Europees verdrag van de rechten van de mens, binnen het Koninkrijk met voeten worden getreden als het gaat om Caribische Nederlanders.

Wettelijke basis ontbreekt

Volgens hoogleraar en advocaat Peter Nicolaï is er geen wettelijke basis voor de pre-flight-controles. Allereerst hoeft iemand de vragen die de marechaussee stelt om tot een reisadvies te komen, niet te beantwoorden. Beantwoordt iemand (onverplicht) toch de vragen dan mag

de marechaussee dit, volgens Nicolaï, niet aan de KLM mededelen. Omdat voor de inbreuk op het grondrecht van bescherming van de persoonlijke levenssfeer die de marechaussee pleegt bij het verstrekken van die informatie aan de KLM een wettelijke bevoegdheid ontbreekt, handelt zij onbevoegd, ongrondwettig en onrechtmatig. Hierdoor maakt de KLM zich mede schuldig aan inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de passagier die een reisverbod krijgt.

Naast het voren omschreven handelen van de marechaussee kan gesteld worden, dat de check-punten die bij de pre-flightcontroles gehanteerd worden enige discriminatoire elementen bevatten. Het optreden van de marechaussee is in strijd met de algemeen beginselen van behoorlijk bestuur. Het zorgvuldigheids- en het rechtszekerheids-beginsel worden in ieder geval geschonden, en er is sprake van willekeur bij de uitvoering van dit beleid.

Is het niet Nederland dat regelmatig met de vinger wijst naar de Antillen en Aruba als het gaat om onbehoorlijk bestuur?

Wanprestatie, onrechtmatige daad en onverschuldigde betaling

Betrokkene sluit een reisovereenkomst, betaalt de reissom, komt zijn verplichting correct na, doch de KLM vervoert de reiziger niet. Primair schiet de KLM toerekenbaar tekort in haar verplichting jegens de passagier. Voorts handelt de KLM zoals voren omschreven in strijd met de maatschappelijk betamende zorgvuldigheid en pleegt een onrechtmatige daad jegens betrokkene en is schadeplichtig.

De desbetreffende persoon lijdt schade omdat hij aangewezen was op het vervoer van de KLM, arriveert niet op zijn bestemming, op zijn beurt schiet hij tekort in de door hem aldaar gemaakte afspraken en krijgt het geld niet terug. Verder is er geen enkele rechtsgrond aanwezig om het geld in te houden, nu de KLM geen gegronde reden heeft vervoer te weigeren en degene die moet worden vervoerd betaald heeft en zijn geld niet terug krijgt, zodat er sprake is van een verarming van deze persoon en een onrechtvaardige verrijking van de KLM. Zelfs riekt het handelen van de KLM naar een strafbaar feit, immers het vervoer gaat niet door en de KLM houdt het geld van deze persoon onder zich zonder dat er een rechtsgrond aanwezig is.

Internationale positie

Is het bestaande beleid op Schiphol ten aanzien van drugskoeriers effectief? Hoeveel inhouden van magen gaan er in totaal in een container? De totale binnenkomst van drugs via de bolletjeslikkers (0,3%) is te verwaarlozen. Hoewel de beeldvorming in de media anders doet vermoeden is de drugskoeriers-

problematiek geen puur Antilliaanse aangelegenheid. Drugskoeriers uit alle windstreken proberen o.a. via Schiphol, Nederland binnen te komen. De drugsruizies tussen de Nederlandse drugsmaffia en de Joegoslavische worden op klaarlichte dag uitgevochten zonder dat de drugsmoorden opgehelderd worden. De Europese Unie heeft geen last van de Antillianen maar wel van de drugs die uit Zuid-Amerika via Spanje binnenkomen.

De laatste jaren zijn het niet de Antillianen die de kroon spannen, maar de Russen, Tsjechen, Venezolanen, Italianen en Afrikanen. Nederland staat al een tijdje onder zware internationale druk vanwege zijn opvattingen ten aanzien van drugs. Een Duitse politicus heeft eind vorig jaar de Nederlandse drugspolitiek een van de hoofdoorzaken genoemd voor de verzorging van de drugsmarkt, alsook voor de drugsellende in Duitsland. Voorts werd gesteld dat 90% van de drugs die in Duitsland in beslag worden genomen uit Nederland afkomstig is. Nederland is bang om samen met Colombia en Afghanistan te boek te komen te staan als een van de grotere drugs producerende (xtc-pillen) c.q. – exporterende landen. Dat is niet bevorderlijk voor de Nederlandse internationale positie.

Zou dat een reden kunnen zijn waarom er al ruim twee jaar zoveel ophef wordt gemaakt over **0,3 %** cocaïne in de vorm van bolletjes die via de internationale luchthaven Schiphol het land binnenkomt met een grote pakkans, in tegenstelling tot de **99,7%** substantiële invoer van cocaïne in Nederland met een geringe pakkans?

Reliable?



Tot slot

Wellicht zou een dubbele check een oplossing kunnen bieden waarbij vermeende drugskoeriers hun onschuld kunnen aantonen. Momenteel beschikt Curaçao over een bodyscanner waar verdachte personen hun onschuld mee kunnen bewijzen. Vorig jaar oktober hebben de Antilliaanse minister Ribeiro en zijn Nederlandse collega Donner een protocol inzake de informatie uitwisseling tussen de Nederlandse Antillen en Nederland ondertekend. Dit protocol biedt de politiekorpsen van beide landen de mogelijkheid tot een intensievere gegevensuitwisseling, waardoor de effectiviteit van de criminaliteitsbestrijding wordt vergroot. Als de marechaussee haar advies met instemming van betrokkene doorgeeft aan de Curaçaose politie/douane dan kan de betrokken passagier wanneer hij naar Nederland wil terugreizen zijn onschuld bewijzen door voor de scanner te gaan staan. De douane op Curaçao zal ongetwijfeld zijn

medewerking verlenen. Op Schiphol geland zekerheidshalve nogmaals voor het scan-apparaat staan. Zoveel straling is ook weer niet goed voor de gezondheid. Maar in ieder geval is er voor wat betreft de bolita's een sluitende controle zowel aan de voorkant als aan de achterkant, zodat de aanvoer ervan allengs zou kunnen opdrogen. Hiermede is een minuscule deel (**0,3%**) van het drugsprobleem opgelost. De **0,3%** cocaïne die via drugskoeriers Nederland binnenkomt wekt de indruk dat de Antillen c.q. de Antillianen voor Nederland een drugsprobleem creëren, terwijl dit drugsprobleem juist bij Nederland (**99,7%**) ligt in de haven, via het spoor en over de weg.

Drugs is een verschijnsel aller tijden. Zolang er in Nederland een vraag c.q. behoefte naar drugs bestaat, zal er een aanbod zijn.

Robert van der Hansz

AREGLO NOBO DI KINDERBIJSLAG

Entrante 1 di yanüari 2003 e grupo di hende ku por bin na remarka pa kinderbijslag a bira remarkablemente grandi.

Ántes solamente e tata, mama o voogd i den sierto kaso e mayor di kriansa, por a risibí kinderbijslag. Entrante 1 di yanüari esaki a kambia. Desde e fecha ei personanan ku ta kuida o sòru pa un mucha tambe por bini na remarka pa kinderbijslag.

Si tin un par di kondishon:

- No tin otro persona ku tin derecho riba kinderbijslag o ku ta risibí kinderbijslag pa e mucha konserní;
- E mucha ta inskribí riba e adrès di esun ku ta sòru p'e;
- E persona ku ta sòru pa e mucha ta mantené e mucha komo si fuera ta yu propio (no ta risibí rekompensa den forma di p.e. pleegzorgvergoeding);
- E kuido ta pa un temporada largu.

A base di e areglo aki un tata ku ta sòru pa su yu por bini na remarka pa kinderbijslag. O un wela ku ta kria su nieto por hasi uso di e areglo aki si akaso e no ta haña pleegzorgvergoeding.

E areglo aki yama 'Regeling gelijkstelling pleegkinderen', Staatscourant 6 desèmber 2002 nr. 236 pag. 11.

Jenny Pourier

STAND VAN ZAKEN OCAN-MENTORENPROJECT



Mr. H.P.A. Nawijn,
de verantwoordelijke
minister

Het is nu meer dan een half jaar geleden dat OCaN op verzoek van de voormalige minister voor Grote Steden- en Integratiebeleid een plan heeft ingediend voor de opzet van een landelijk mentorenproject ten behoeve van de Antilliaanse en

Arubaanse jonge nieuwkomers die moeilijk hun weg kunnen vinden in de Nederlandse samenleving en die dreigen af te glijden naar de criminaliteit.

Het project zit nu echter vast bij de Directie Coördinatie Integratiebeleid Minderheden (DCIM) van het ministerie van Justitie. In eerdere edities van OCaN-info hebben wij reeds melding gemaakt van de Kamerbrede goedkeuring van dit project en van vragen die op verzoek van OCaN in de Kamer gesteld zijn en de belofte daarop van minister Nawijn (Justitie) aan de Kamer, dat nog in 2002 een start hiermee zou worden gemaakt. Ook

hebben we onze lezers reeds gemeld dat DCIM plannen had (heeft) om ook andere minderheidsgroepen te laten deelnemen in projecten die worden opgezet met de € 12 miljoen specifiek voorbestemd voor Antilliaanse jongeren.

Na akkoord van de Kamer, na vragen in de Kamer, na belofte van minister Nawijn en na persoonlijke gesprekken, telefoontjes en briefwisseling met DCIM, blijkt DCIM nog niet bereid te zijn OCaN de benodigde middelen te verschaffen voor de opzet en het operationaliseren van dit project.

Het is OCaN niet bekend waar de schoen echt wringt. Binnenkort zal het OCaN-bestuur wederom overleggen met DCIM om helderheid te krijgen in deze zaak. Ook heeft OCaN het mentorenproject op de agenda geplaatst van een LOM-vergadering (minderhedenorganisaties en minister Nawijn) van 13 maart. OCaN zal dan van de minister willen vernemen waarom zijn besluit voor het faciliteren van het mentorenproject niet wordt uitgevoerd door DCIM. De strijd is nog niet gestreden.

Jacques Hermelijn

DIREKSHON: HUISVESTING- EN BEGELEIDINGSPROJECTEN ANTILLIAANSE JONGEREN VAN START

April 2001 besloot oud minister Van Boxtel voor Grote Steden- en Integratiebeleid om de 10,9 miljoen euro, vrijgekomen na de stopzetting van invoering van verplichte inburgeringscursussen in de Antillen, in te zetten in Nederland voor de opvang en begeleiding van kansarme Antilliaanse jongeren. Achttien gemeenten die de laatste jaren een relatief grote instroom van de bedoelde doelgroep meemaakten, mogen in de periode 2002 tot en met 2004 projectplannen indienen, waarbij een samenhangend pakket wordt aangeboden van tijdelijke huisvesting in combinatie met inburgering, scholing, arbeid en persoonlijke (intensieve) begeleiding. Deze ketenbenadering, of sluitende aanpak, staat centraal.

Experimentele stimuleringsregeling opvang en integratie Antilliaanse jongeren

Al jarenlang betoogt het OCaN, dat huisvesting een cruciale schakel is voor een succesvolle integratie en maatschappelijke participatie van Antilliaanse jongeren en nieuwkomers. OCaN vond eindelijk een gewillig oor bij minister Van Boxtel en zo kon op 4 mei 2002 de Experimentele stimuleringsregeling opvang en integratie Antilliaanse jongeren in werking treden. Goedgekeurde projecten ontvangen gedurende drie jaar een stimuleringssubsidie van het ministerie van Justitie en worden gestimuleerd en inhoudelijk begeleid door de Stuurgroep Experimentele Volkshuisvesting (SEV). Ook beoordeelt de SEV de projectplannen en draagt deze ter goedkeuring voor bij de minister van Justitie. De projecten moeten zo goed mogelijk aansluiten bij de bestaande voorzieningen, die op hun beurt weer intensief zullen moeten zorg dragen voor 'case management' voor de Antilliaanse deelnemer. De projectplannen dienen in ieder geval aan te geven om hoeveel woon- en begeleidingsplaatsen het gaat en wie er aanspraak op kan maken. Belangrijke voorwaarde is dat aangegeven moet worden op welke wijze de Antilliaanse gemeenschap wordt betrokken in de voorbereiding en uitvoering

van de projecten. Het project moet verder de goedkeuring hebben van het college van burgemeester en wethouders van de gemeente. Tenslotte geeft het projectplan aan op welke wijze wordt gerealiseerd dat de voorzieningen na afloop van de subsidieperiode, aan jongeren worden aangeboden.

De Projectpartners

Het gaat om een samenwerking van allerlei gemeentelijke en maatschappelijke instellingen en organisaties. In de meeste gevallen heeft de gemeente (dienst Welzijn of Sociale Zaken) de regie en coördinatie van de projecten in handen. Antilliaanse en Arubaanse organisaties, intermediairs en beraden behoren een belangrijke stem te hebben in het huisvestingsproject. Verwacht wordt dat zij meestal de deelnemers, mentoren en woonbegeleiders. Overige partners zijn: Regionale Opleidingscentra (ROC's) voor de inburgeringstrajecten, al dan niet specifiek voor Antillianen en Arubanen; gemeentelijke instellingen als Sociale Zaken, Welzijn, Wonen, Bureau Nieuwkomers; maatschappelijke instellingen als woningcorporaties, jeugdzorg, Riagg, welzijnsinstellingen, scholings- en begeleidingsinstanties en soms de politie.

De Doelgroep

Deelnemers moeten tussen de 16 en 25 jaar oud zijn, geen afgeronde opleiding,

onvoldoende actieve beheersing van de Nederlandse taal en weinig werkervaring hebben. Het moet gaan om gemotiveerde mensen die een steun in de rug nodig hebben, ter voorkoming van een langdurig 'overlevingsgedrag' en de afglijding naar de criminaliteit. Deelnemers moeten duidelijk behoefte hebben aan 'direkshon' – richting, een adres – met behulp van een (woon)begeleider. Wie tussentijds afhaakt met het scholings- of werktoeleidings-traject verliest zijn recht op woonruimte. Hierover sluiten de deelnemers een overeenkomst vooraf. Ook jonge moeders komen in aanmerking voor deelname. Wie echter niet tot de doelgroep behoren zijn mensen met een zwaar crimineel verleden of met veel politiecontacten, verslaafden of psychiatrische patiënten.

Inmiddels negen projecten

Op 30 januari jl. werden de eerste negen projecten gepresenteerd, goed voor 189 tijdelijke wooneenheden: in Capelle aan den IJssel, Schiedam, Dordrecht (2), Den Haag, Tilburg, Eindhoven, Den Helder en Groningen. Naar verwachting zullen in de komende periode projecten worden opgezet in Rotterdam en Almere.

**Capelle aan den IJssel:
Un Bon Paso Pa Futuro
(€ 359.750)**

Un Bon Paso Pa futuro biedt plaats aan 20 jongeren, verspreid over verschillende woningen. De regie van het project is in handen van de Gemeente, voor de uitvoering wordt een aparte stichting in het leven geroepen door de gemeente, de woningstichting Woningpartners en het Antilliaans Arubaans Beraad. Het ROC Zadkine zorgt voor speciaal op de doelgroep toegespitste inburgerings- en scholingstrajecten. De begeleiding van de jongeren wordt ingekocht bij een professionele instantie die ervaring heeft met de begeleiding van deze jongeren. Betrokkenheid van Antillianen vindt plaats via de Vereniging Antillianen en Arubanen in Capelle aan den IJssel (VAAC) en het Strategisch Antilliaans Arubaans Beraad dat als adviescommissie fungeert.

**Groningen:
Biba Bon, Bida Bon
(€ 241.000)**

Het huisvestingsproject 'Biba Bon, Bida Bon' valt onder het project Ganashi, dat alle lijnen bij elkaar probeert te brengen die te maken hebben met de opvang van Antillianen. Het project omvat 12 wooneenheden, verdeeld over vier woningen. Ook moeders tot 27 jaar komen in aanmerking. De werving van de deelnemers is in handen van drie Antilliaanse en Arubaanse

consulenten 'statushouders' die outreachend ofwel vindplaatsgericht werken. Medewerkers van de Sociale Dienst kunnen in hun ogen geschikte kandidaten een motivatie training aanbieden. Het Leger des Heils zorgt voor de begeleiding en schakelt hiervoor drie Antilliaanse professionals in voor de woonbegeleiding en stimulering van deelnemers in hun 'identiteitsproces'. Het ROC Alfa-college biedt gespecialiseerde inburgeringstrajecten voor Antilliaanse jongeren. Overige partners zijn Stichting Giska, een brede hulpverleningsorganisatie Jeugd- en jongerenwerk, en de Antilliaans-Arubaanse zelforganisatie Forsa die onder meer zitting heeft in een stuur- en klankbordgroep.

DEN HAAG: Prome Base



Prome Base: tien plaatsen zijn er gereserveerd voor Antilliaanse jongeren.

Prome Base is onderdeel van 'Traha Brug', de gemeentelijke Ketenaanpak Antilliaanse Jongeren. In de Foyer op de Amster-

damse Veerkade in Den Haag worden tien woonplekken, verspreid over vier woongroepen, voor Antilliaanse jongeren gereserveerd. Regie van de Haagse Foyer is in handen van de afdeling Jeugd en Welzijn van de Dienst Onderwijs, en de uitvoering berust bij woonstichting DUWO. Een Antilliaanse projectmedewerker fungeert als aanspreekpunt en coach van de vrijwillige mentoren. Deze mentoren worden geworven onder studenten van de Haagse Hogeschool, die daarmee studiepunten kunnen verdienen. Betrokkenheid van de doelgroep wordt door de gemeente gezien als zeer belangrijk, hoewel zij zegt er moeizaam contact mee te kunnen leggen. De zelforganisaties New Song, Sihaky en Nos Patria

participeren in een klankbordgroep. Op 20 maart vindt de feestelijke opening plaats van de Foyer.

Tilburg:
Direkshon, opvang en integratie AA jongeren in Tilburg (€ 368.000)

In Tilburg gaat het om 20 woonplekken. De Antilliaans-Arubaanse zelforganisaties Sirkulo Antiyano Tilburg en Yudansa en de kerkelijke organisatie Op de Rots zijn betrokken geweest in het voorbereidingstraject. De sectie inburgering van de gemeente Tilburg is verantwoordelijk voor de intake en het casemanagement. De woonbegeleiding en coaching wordt verzorgd door Traverse, de organisatie voor Maatschappelijke Opvang Midden Brabant. Deze organisatie heeft een ambulante woonteam en zal drie Antillianen of Arubanen in dienst nemen.

Een Adviesgroep, waarin zitting hebben het stimuleringsproject Antilliaanse jongeren 'Un Alternativa Nobo' en de Tilburgse Direkshon, ondersteunt het project. Er wordt nog gezocht naar een grotere deelname van Antillianen en Arubanen binnen de adviesgroep.

Dordrecht:
Foyer Minnaertsweg (€ 221.750) en Foyer Crabbehof

Dordrecht heeft twee huisvestingsprojecten die uitgevoerd worden door woonstichting Woondrecht. Foyer Minnaertsweg draait al langer en huisvest 14 Antilliaanse en Arubaanse



Francis Henderson, projectleidster Foyer Minnaertsweg

(jonge) vrouwen. Deze vrouwen worden sinds kort begeleid door betaalde mentoren, die geworven zijn door stichting PAN (Pidi Ayudo Nesesario).

Foyer Crabbehof start in het najaar. Een hele straat met na-oorlogse portiekwoningen wordt omgevormd tot een campusachtige woonvoorziening voor 400 jongeren, onder wie 60 Antilliaanse en Arubaanse.

Ook jonge moeders komen voor 'Antionan den Foyer Crabbehof' in aanmerking. Ook jongeren met een crimineel verleden, maar die nu op een positieve manier richting willen geven aan hun leven, komen ook in aanmerking voor deelname. Op dit moment is echter sprake van een wachtlijst. Deelnemers kunnen zich aanmelden bij de Dordtse welzijnsstichting en bij Trivium.

Den Helder:
Bon Komiensio (€ 461.112)

In de gemeente Den Helder is men nog zoekende naar de juiste formule voor het huisvestingsproject. Een op te richten stichting zal het beheer voeren over 'Bon Komiensio'. Eerdere plannen voor een galerijflat zijn uitgesteld totdat de gemeente inhoudelijk de zaken op orde heeft. Daarna pas wordt bezien welke wooncapaciteit nodig is en



Vincent Pechaczek, projectleider Foyer Crabbehof

afhankelijk van de (spanning op) de huizenmarkt, het soort woningen. Den Helder wil 25 woonplekken voor Antilliaanse jongeren. Het idee is dat deelnemers na een jaar als beloning van een succesvol eerste deel van het begeleidingstraject kunnen 'opklimmen' naar een betere woning ("fasenmodel"). De Allochtone Adviescommissie en de Antilliaanse Stichting Karpatula zijn betrokken in de voorbereiding. Een op te zetten Antilliaans Beraad moet de participatie van de gemeenschap

bevorderen en contacten onderhouden met de gemeente en de instellingen. Stichting Triton beziet momenteel welke rol zij kan spelen in het mentorenproject. Met het oog op de continuïteit van het project zal de gemeente 'budgetafspraken' maken met de reguliere instanties ten behoeve van de bewonersgroep.

Eindhoven:
opvang en woonbegeleiding A/A- jongeren
(€ 187.500)

Het project wordt gecoördineerd door de dienst Juridische zaken van de gemeente, die vanaf dit voorjaar tien woonbegeleidingsplekken heeft ingekocht bij het Leger des Heils (woonbegeleiding voor de 'categorie' zwaardere personen) en Welzijnsloket W (de minder zware deelnemers). Rumbo Nobo, een project dat zich richt op Antilliaanse risicjongeren, is toeleverancier van deelnemers. Verder wordt bekendheid aan het project gegeven via mond op mond reclame bekendheid door A/A vrijwilligers. Het 'Antilliaans Initiatief' - gelieerd aan 'Maatjes in de ambulante jeugdzorg (MAJ) - faciliteert de Antilliaanse en Arubaanse

intermediairs die de woonbegeleiding verzorgen. Professionele coaches begeleiden de jongeren in het inburgeringstraject. Het 'Eindhovens Platform Antillianen' vormt een klankbordgroep die informatie en advies voorlegt aan de gemeente Eindhoven.

Schiedam:
Mi kas nobo (€ 360.000)

'Mi kas nobo' erkent de aansluitingsproblemen en meervoudige problematiek die deze jongeren in de Antillen zélf al hadden. Als insteek heeft de gemeente het besteden van aandacht aan de relationele en persoonlijke sfeer en de psychische kant van de deelnemer: Mi kas nobo omvat 20 woonplekken, bestemd voor onder andere tienermoeders, jongeren die het speciale onderwijs volgen en jongens die afglijden naar de criminaliteit. Het project Ruman Grandi van het Riagg is verantwoordelijk voor de mentoring, coaching en woonbegeleiding. Mentoren bestaan uit professionele hulpverleners. De Antilliaanse zelforganisatie Stichting Epah (E Porta a Habri) is betrokken bij het project.

Tot slot

Meestal gaat het om kleinschalige projecten met een beperkt aantal plaatsen. In twee gevallen is gekozen voor de foyer-vorm, in de overige projecten gaat het om verspreide wooneenheden in bestaande woningen. De projecten zitten, met uitzondering van foyer Minnaertsweg, nog in de voorbereidingsfase, maar in de loop van het jaar moeten de eerste woonplekken gevuld zijn. De gemeenten zeggen overtuigd te zijn van het belang van de projecten, maar maken continuering ervan afhankelijk van een succesvolle tussen- en/of eindevaluatie. De betrokkenheid van de Antillianen en Arubanen bij de projecten op lokaal niveau is over het algemeen nog beperkt. Tot nog toe hebben de advies- en klankbordgroepen een bescheiden rol en verantwoordelijkheid. Professionaliteit en intensiteit van de persoonlijke begeleiding van de jongeren blijft sterk de aandacht vragen, reden waarom het OCAN zich sterk zal blijven maken voor een centraal coördinatiepunt voor professionele coaches.

Marnix Arendshorst



**OCAN IS NU OOK ON LINE
TE BEZOEKEN!**
www.ocan.nl

ARTWELL CAIN BEDANKT!

Per 1 maart jl. heeft Artwell Cain na een periode van tien jaar zijn lidmaatschap van het OCaN-bestuur beëindigd. In die tien jaar heeft hij zich op diverse manieren ingezet voor de positieverbetering van de Antillianen en Arubanen in de Nederlandse samenleving en voor de belangen van de Stichting. Zo vervulde hij jarenlang de functie van secretaris binnen het OCaN-bestuur en wendde hij zijn deskundigheid aan met name op de terreinen van de jeugdproblematiek en werkgelegenheid. Als redactielid heeft hij met diverse artikelen bijgedragen aan OCaN-info. De tijd is nu voor hem gekomen om meer te investeren in zijn eigen bedrijf en zijn promotie. Namens de Antilliaanse en Arubaanse gemeenschappen willen wij Artwell en zijn gezin bedanken voor hun betrokkenheid, voor zijn inzet en kunde en wij wensen hem veel succes in zijn verdere leven.



DE JAREN VAN LEO ROSALES BIJ HET POLITIEKORPS

Multiculturalisatie binnen politiekorps hoog nodig.

De praktijken binnen het korps maken volgens Rosales dat de uitstroom van allochtonen binnen het politieapparaat vele malen groter is dan de instroom. Een verklaring hiervoor heeft het korps niet. Rosales weet het wel: het inwerken van nieuw personeel laat ernstig te wensen over, de hoeveelheid werk is dusdanig groot dat mensen erin verzuipen, de bejegening is slecht en de knowhow die allochtone collega's met zich meebrengen wordt niet gewaardeerd. Bovendien, zo meent Rosales, word je de mogelijkheid om carrière te maken niet gegund. Hoe kan Rosales met wat hij weet anderen motiveren om bij de politie te gaan werken? Rosales voorziet dat wanneer hierin geen verbetering komt, er tussen nu en 10 jaar geen allochtoon meer te zien zal zijn in de politieorganisatie.

Rosales is onvermoeibaar. Hij werkt weliswaar niet meer bij de politie maar de politie is er, zijns inziens, voor elke burger ongeacht kleur of ras. Het politiewerk is in zijn visie mooi werk. Het bevat zo veel meer dan boeven vangen. Daarom zal hij zich blijven inzetten voor een goed en rechtvaardig politieapparaat. Dit doet hij via de onafhankelijke Politie Associatie Relatie Allochtonen Autochtonen Tezamen (PARAAT) waar hij vice-voorzitter is en waar o.a. multiculturalisering van de Nederlandse politiekorps hoog op de agenda staat.

Leo Rosales heeft zijn MTS opleiding niet afgemaakt. Hij wilde geld verdienen en ging in de fabriek aan het werk om er gauw achter te komen dat hij dit niet zijn leven lang wilde. Wispelturig als hij is, ging hij naar Curaçao waar hij bij zijn vader in het bedrijf aan de slag kon. Daarna besluit Rosales zijn kans te wagen bij

Shell waar hij met een minimum inkomen zonder sociale voorzieningen te werk gesteld werd. Ondernemerschap lonkte en Rosales ging met zijn capaciteiten aan de slag. Zijn privé-omstandigheden deden hem begin jaren '80 naar Nederland terugkeren waar voor het eerst zijn ambitie om bij de politie te gaan werken,

bleek. Wat door derden als een onmogelijkheid werd beschouwd is hem door volharding gelukt: toetreden tot het politiekorps. Dit is niet over rozen gegaan maar hij heeft de test doorstaan. In '84 waagde hij de poging en kwam door de selectie. Echter, het is dan aan het korps om je te nemen of niet. Voor Rosales ging het feest niet door. Het argument was dat hij 5 jaar geen studie had genoten waardoor het risico van het niet halen van de vereiste opleiding groot werd geacht. In zijn baan als controleur deed Leo echter ervaring op die van belang was voor zijn ideaal, politieagent worden. In '89 solliciteerde hij weer en dit keer had hij succes. Kennelijk

de reden daarvan kan hij alleen maar gissen. Hij ging aan de slag met de expliciete opdracht om de contacten te herstellen tussen de Antilliaanse bevolking en de politie. Een training interculturele communicatie en een basiscursus Papiamento is op zijn initiatief georganiseerd om de interactie tussen bevolking en politie te verbeteren, inzichten te verschaffen, om gedragingen in de juiste context te interpreteren en een barrière weg te nemen bij de benadering van Antillianen op straat door de politie. Hier heeft hij ruim 3 jaar in gestoken. Hij was tevreden met het bereikt resultaat. Het Project Veilig op Straat, waaraan hij geparticipeerd



Leo Rosales (midden) in gesprek met Robert van der Hansz en Jenny Pourier

gold het 5 jaar eerder genoemd argument dit keer niet. Voor hem als 'allochtoon' was het doorlopen van een landelijke opstapcursus verplicht. Hier wordt o.a. getoetst of hij goed ingeburgerd was en de Nederlandse taal machtig was. Al gauw bleek dat hij door kon naar de politieopleiding, die hij met succes afrondde. Anders dan de regel was pleitte hij ervoor om te werk gesteld te worden op zijn stageadres in Hoogvliet. Dit werd gehonoreerd. Zijn belangrijkste motivatie was zijn expertise inzetten voor de situatie van de grote groep Antillianen en Arubanen aldaar. De collega's hebben hem niet hartelijk binnengehaald. Naar

heeft, heeft geholpen bij het resocialiseren van de Antilliaanse jongeren. De aanpak was succesvol. Een andere uitdaging volgde met een andere doelgroep, de ontmanteling van 'Perron Nul' in Rotterdam. Als voorzitter van de dienstcommissie pleitte hij voor verandering in het specifiek beleid t.a.v de tewerkstelling van allochtone politiemensen dat toen zoveel was als plaatsing daar waar de grootste concentratie allochtonen was. Meer problemen ondervond Rosales binnen het korps. Hij toonde de noodzaak aan van tewerkstelling van meer allochtone agenten en ijverde om die te gaan werven. Hij liet geen moment voorbij gaan om

het etiket 'crimineel' weg te halen dat elke willekeurige Antilliaan opgeplakt kreeg. Zijn motto was: respect geven om te kunnen ontvangen als een wederkerig gebeuren. Er was veel werk te verrichten en Rosales timmerde aan de weg.

Naar aanleiding van zijn scherpe observaties binnen het korps heeft Rosales zijn collega's, leidinggevenden en vertrouwenspersonen geprobeerd te overtuigen dat ze het over een andere boeg moeten gooien. Hij heeft hen een spiegel voor gehouden maar het leverde niets op. Integendeel, dit bracht hem steeds meer in diskrediet. Wat kan je verwachten als je collega's wellicht door opvoeding zo gevormd zijn en verder niet de bereidheid hebben om een andere bril op te zetten? Er is, zijns inziens, sprake van desinteresse om de vertaalslag te maken. Rosales concludeert dat het vechten tegen de bierkaai is en dat er sprake is van institutionele discriminatie.

En toen kon hij aan den lijve ondervinden hoe het systeem werkt. Hij werd aangehouden. De BMW waarin hij reed en zijn Antilliaanse afkomst riep schijnbaar een bepaalde associatie op bij de witte politieagent.

De (politie)legitimatie van Rosales riep wantrouwen, twijfel op. Het geijkte beeld klopte niet. Hij moest andere middelen gebruiken om zich te legitimeren om zijn collega te overtuigen. Toen werd een ander middel ingezet om hem toch te 'grazen' te nemen. Er werd een onderzoek ingesteld omdat hij onprofessioneel zou hebben gehandeld door misbruik te maken van zijn politielegitimatie om onder een bekeuring uit te komen. Naar de uitkomst van het onderzoek heeft hij moeten vragen. Het heeft niet het effect gehad dat men beoogd had, maar dit was voor Rosales de druppel die de emmer deed overlopen. Hij maakt de balans op en kwam tot de conclusie dat hij niet meer in zo'n organisatie wilde werken. Hij nam zijn ontslag als hoofdagent en maakte hiermee een einde aan zijn carrière.

Principes als: mensen met respect blijven benaderen en met waardigheid je werk doen in het belang van de samenleving en nooit vanuit een bevooroordeelde houding, waren zijns inziens ver te zoeken binnen het korps.

Jenny Pourier / Robert van der Hansz

DE ECHTE NEDERLANDER

Prins Claus was jaren lang een buitenlander op het hoogste niveau in Nederland. Hij was een Duitser die met het staatshoofd was getrouwd. In het begin werd hij niet echt vertrouwd. De laatste jaren voor zijn overlijden hebben velen hem in hun hart gesloten. Wellicht heeft hij net als prinses Maxima de Nederlandse nationaliteit gekregen voor zijn huwelijk destijds met prinses Beatrix. Was prins Claus een echte

Nederlander? Bestaat überhaupt de echte Nederlander? Edwin de Windt is geboren op Curaçao, een van de eilanden van de Nederlandse Antillen. Inmiddels woont hij negen jaren in Nederland. Zijn ouders en zijn voorouders zijn ook geboren op Curaçao. Vanaf 1632 bestaat er een bijzondere relatie tussen Nederland en Curaçao. Sterker nog: de betiteling Nederlandse Antillen is niet voor niets geweest. Dit

getuigt van jarenlange verbondenheid en een gedeelde geschiedenis. Volgens de wet zijn de Nederlandse Antillen en Aruba onderdeel van het Koninkrijk der Nederlanden. Dit maakt dat Edwin de Windt krachtens de rijkswet op het Nederlandschap de Nederlandse nationaliteit heeft. Is hij een echte Nederlander of is hij een Antilliaan? Maar Antilliaan zijn is niet een nationaliteit. Edwin

vindt dat hij een Nederlandse burger is. Klopt dat wel? Of dient hij eerst een aantal jaren in het Europese gedeelte van het Koninkrijk te wonen voordat hij de aanduiding krijgt van Nederlandse burger? Van Dale, het groot woordenboek der Nederlandse taal, omschrijft burger als "inwoner van een stad als zodanig met alle daaraan verbonden rechten". Voorts vermeldt het woordenboek dat een burger ook lid van een staatsgemeenschap is. De plichten van de burger komen niet voor in het woordenboek. Mira Sonavsic is geboren en getogen in Joegoslavië. Zij woont 13 jaren in Nederland. Haar recht om zich juridisch als Nederlandse te benoemen ontleent zij aan het feit dat zij met een Nederlander is getrouwd acht jaar geleden. De Nederlandse nationaliteit heeft zij na naturalisatie gekregen. Is Mira een echte Nederlandse? Wat zijn de maatschappelijke criteria die bepalen wie wel of niet volwaardig Nederlander is?

Wij zijn van mening dat je een volwaardige Nederlander niet kan regelen door middel van de wet. Evenmin is het mogelijk om burgerschap over te laten aan alleen datgene wat in de wetboeken staat. Er zijn sociologen die zeggen dat je diverse kanten op kan gaan met het omschrijven of definiëren van wat een burger is. Volgens hen ligt de essentie van burgerschap in het gegeven hoe een individu of

leden van een groep zich voelen binnen de context van een staat. Dit bepaalt grotendeels of iemand zichzelf als burger van een land zal benoemen of zich terugtrekt in zijn eigen kring. Terugtrekken leidt vaak tot non-participatie en antipathie jegens anderen en de staat. Met andere woorden datgene wat officieel op papier staat, is weliswaar

*Volwaardig burger zijn
is meer dan een
Nederlands paspoort*

een bewijs dat iemand behoort tot een bepaald land of specifieke gemeenschap, maar dat wil niet zeggen dat de desbetreffende persoon zich werkelijk thuis voelt in dat land of gemeenschap. Bovendien moet rekening gehouden worden met factoren zoals etniciteit, huidskleur, sociale status, sexe, opleidingsniveau, participatie in de samenleving en mate van gevoelde sociale acceptatie. Bovendien is de wijze waarop iemand bejegend wordt in de samenleving van cruciaal belang voor zijn doen en laten in de context van intermenselijke relaties in de samenleving. In de hedendaagse Nederlandse samenleving is de integratie van migranten min of meer de waan van de dag geworden. Je kan geen krant of opinieweekblad open slaan

zonder geconfronteerd te worden met een artikel of column die handelt over wat niet goed gaat in de multiculturele samenleving. Velen lijken te geloven dat het wondermiddel voor de vaak in de media benoemde multiculturele kwaal, te vinden is bij kletspraatjes over integratie en gedwongen inburgeringscursussen. Men vindt dat wanneer alle migranten volledig geïntegreerd zijn in de Nederlandse samenleving Nederland af zal zijn. Helaas berust naar onze mening de werkelijkheid op andere beelden. Sociale cohesie, burens verdraagzaamheid, wederzijds respect en waardering voor datgene wat in de eigen wijk, gemeenschap en samenleving afspeelt hebben grotendeels te maken met hoe het individu in het leven staat. Met andere woorden, burger zijn is niet slechts het hebben van een Nederlands paspoort. Wat hier ten grondslag ligt, is het gegeven dat je je slechts thuis kan voelen, wanneer je werkelijk voelt dat je thuis bent. Thuis zijn betekent een soort gevoel van welbehagen bij het individu en de kennis dat zijn/haar aanwezigheid en bijdrage worden gewaardeerd. Bovendien moet er ruimte zijn om een echte burger te zijn met rechten en plichten. De echte Nederlander? Laat hem maar opstaan.

Artwell Cain

ARMOEDE EN MINDERHEDEN

Bestrijding van armoede vraagt meer dan alleen inkomen.

De afgelopen jaren zijn zowel op gemeentelijk - als op landelijk niveau initiatieven ontwikkeld op het terrein van de armoedebestrijding. Deze waren o.a. gericht op de uitstroom van uitkeringsgerechtigden naar een betaalde baan. Met positief effect, doch lang niet genoeg. Zeker niet wanneer we zien dat de huishoudens met een laag inkomen, afgezet tegen de sterke economische groei van de afgelopen jaren, naar verhouding niet sterk gedaald is.

Bovendien kunnen wij stellen dat met het hebben van een baan alleen men er nog niet is. Zo is bv. gebleken dat mensen in het arbeidsproces iets meer aan inkomen hadden dan hun bijstandsuitkering maar voorzieningen kwijtraakten waardoor ze per saldo financieel niet veel opschoten.

Maar armoede is meer dan het ontberen van inkomen. Men heeft wel een leefbaar inkomen nodig om behoorlijk rond te kunnen komen. Iedereen in Nederland is voorzien van een vorm van inkomen. Wanneer je echter lang aangewezen bent op een sociaal minimum wordt het moeilijk om rond te komen. En dan hebben we het alleen over het voorzien in de primaire levensbehoeften. Sociaal maatschappelijke bezigheden zoals deelname aan sport en ontspanning, culturele activiteiten en nieuwe communicatiemiddelen blijven achterwege. Daarnaast worden mensen met een laag inkomen door prijsverhogingen het hardst getroffen.

Uit gegevens van het CBS, Index december 2001, 'Armoede trends' is op te maken dat in de groep met een laag inkomen etnische minderheden oververtegenwoordigd zijn. Maar liefst 40 %, tegen 12% van de autochtonen. Volgens de armoedemonitor 2001(SCP) heeft 35 % Antillianen een laag inkomen. Hiervan heeft 18% langdurig een laag inkomen. Voor een groot deel hangt dit percentage samen met de voor minderheden ongunstige arbeidsmarktpositie. Over het algemeen geldt

dat vooral bij eenouder(moeder) gezinnen het hoogste percentage arme huishoudens voorkomt. Bij Antillianen/Arubanen komt dit type gezin veel voor (30%) en verklaart voor een deel hun oververtegenwoordiging (38%) in de groep die onder de armoedegrens zit. Een groot deel van deze groep moet bovendien jarenlang rond zien te komen van een bijstandsuitkering. Een betaalde full-time baan brengt een dubbele last met zich mee voor de groep alleenstaande moeders die een baan moet zien te combineren met het opvoeden van kinderen en zorg dragen voor een huishouding.

Alhoewel betaalde arbeid over het algemeen gemiddeld de minste kans geeft op armoede is het toch verontrustend te zien dat er ook steeds meer mensen met een betaalde baan in armoede leven. Dit komt door de lage inkomsten versus de hoge kosten van hun levensonderhoud en hoge vaste lasten. Daarbij vallen inkomensafhankelijke regelingen weg. Hierdoor is de groep die gevangen blijft in een situatie van armoede nog altijd groot. Behalve eenoudergezinnen, zijn er andere groepen die het extra moeilijk hebben zoals alleenstaande ouderen. Voor Antilliaanse/Arubaanse ouderen (65+) geldt de AOW als belangrijkste inkomensbron.. Iemand heeft recht op een volledige AOW uitkering wanneer je tussen je 15e en 65e jaar in Nederland gewoond hebt. Dit geldt niet voor een grote groep Antilliaans/Arubaanse ouderen. Zij zijn gemiddeld 17 jaar niet verzekerd en dat heeft een korting op hun AOW tot gevolg. Een aanvulling via de bijstandsuitkering is dan aan de orde. Deze aanvulling moet je zelf aanvragen. Men krijgt sinds kort netto net zoveel als een AOW-uitkering. Echter, dan geldt wel een zogenaamde volledige toetsing op het inkomen van eventueel inwonende kinderen. Korting is hiervan het gevolg. Voor iemand die recht heeft op een volledige AOW geldt alleen de toetsing op het inkomen van een eventuele

jongere partner. Zo is het risico om op of zelfs onder de armoede grens te komen aanwezig. Omdat er sprake is van lange periodes van werkloosheid is er geen opbouw van pensioen dan wel enige vorm van dekking via een verzekering

Door de hogere uitgaven die etnische minderheden hebben vanwege o.a. hun (telefonische) contacten met hun land van oorsprong, onderscheiden zij zich, qua hoogte van deze kostenpost, van autochtonen in min of meer gelijke situatie.

Wanneer alle huishoudens van al hun rechten op voorzieningen gebruik zouden maken zou voor een deel de armoede weg zijn. Echter, gebleken is dat onder minderheden nog steeds onbekendheid met de voorzieningen bestaat. De meeste voorzieningen moet men zelf aanvragen en de drempels zijn bovendien hoog, procedures lang en in te vullen formulieren ingewikkeld. Daarnaast blijkt dat er soms sprake is van slechte bejegening bij de uitkerende instanties.

De bestrijding van armoede vraagt om meer dan alleen inkomen. Ook een gelijkwaardige verdeling van bestaansvoorzieningen zoals

onderwijs, huisvesting en gezondheidszorg is van belang.

Daarom ook zal de komende jaren de strijd tegen armoede en sociale uitsluiting voortgezet moeten worden en uitgebreid. In de Sociale Alliantie (voor sociale rechtvaardigheid) waarin de anti-armoedebeweging en bondgenoten (OCaN participeert via het LOM in de Sociale Alliantie) de krachten hebben gebundeld, wordt gepleit om armoede in de eerste plaats te zien als een maatschappelijk probleem dat samenhangt met de structuren en kenmerken van deze samenleving. Dit neemt niet weg dat armoede te maken kan hebben met persoonlijke kenmerken van mensen.

Door middel van overleg met gemeenten, provincies, het kabinet en alle sociale groeperingen die deel uitmaken van de Sociale Alliantie wordt getracht te komen tot wederzijdse inspanningsverplichtingen ter bestrijding van de armoede. Ook worden er voorstellen gelanceerd t.b.v. maatregelen die behalve de inkomenspositie ook de kwaliteit van het bestaan van mensen met een minimum inkomen moeten verbeteren.

Jenny Pourier

WAT DOET OCAN?

De Stichting Overlegorgaan Caribische Nederlanders (OCaN) is bij velen bekend als een Antilliaans-Arubaanse organisatie, maar niet iedereen weet waar OCaN voor staat en wat OCaN allemaal doet. Hieronder een beknopte indruk.

Het wettelijke kader

In de statuten van OCaN staat: 'De Stichting heeft tot doel de belangenbehartiging en positieverbetering van de doelgroepen in Nederland afkomstig uit Bonaire, Curaçao, Saba, Sint Eustatius en Sint Maarten die gezamenlijk de Nederlandse

Antillen vormen en voor de doelgroep afkomstig uit Aruba, een en ander in de zin van de Wet Overleg Minderheden (WOM), zomede als hetgeen daarmee verband houdt of daartoe bevorderlijk kan zijn.'

In de WOM wordt de positie geregeld van de tot het

Landelijk Overleg Minderheden (LOM) toegelaten organisaties. Er zijn 7 van deze organisaties, samenwerkingsverbanden genoemd, die toegelaten zijn tot het LOM. OCaN is hier een van. De anderen zijn de samenwerkingsverbanden van de Turken, Marokkanen/



Het bestuur van OCaN op bezoek bij de Antilliaanse minister Ribeiro. V.l.n.r.: Jenny Pourier, Jacques Hermelijn, minister Ribeiro, Roy Pieters, Geneviève Wientjes en Robert van der Hansz (ontbreken op de foto: Zayenne Lacle en Olga Orman).

Tunesiërs, Surinamers, Molukkers, Zuid-Europeanen en Vluchtelingen. De samenwerkingsverbanden krijgen subsidie van de regering om hun werk toe doen. Minstens drie keer per jaar vindt er een LOM-vergadering plaats tussen de betrokken minister(s) en de samenwerkingsverbanden, waarin overleg wordt gevoerd over het integratiebeleid.

Werkzaamheden

Een van de belangrijkste officiële taken is het overleg plegen met de minister belast met de coördinatie van het integratiebeleid en met andere bewindvoerders. OCaN is de pleitbezorger voor Antillianen en Arubanen. Wij werken samen met andere samenwerkingsverbanden

waar mogelijk, maar waar het problemen betreft specifiek van onze doelgroepen hebben wij bilateraal overleg met de betrokken instanties. Waar nodig hebben wij ook contacten met Kamerleden, die dan vragen stellen aan en druk uitoefenen op de bewindslieden. Wij krijgen van de regering stukken en brieven die van belang zijn voor onze doelgroepen en wij adviseren en plegen overleg hierover. Belangrijk is dat wij ook ongevraagd advies kunnen geven aan de regering over onderwerpen die wij van belang achten voor onze achterban. De tweede belangrijke officiële taak is een goed contact houden met onze doelgroepen. Enerzijds om aan onze mensen te vertellen wat er gebeurt op landelijk niveau

en anderzijds om van hen te horen wat er leeft onder onze groepen en inbreng te krijgen in onze adviezen aan de regering. Als wij met de minister praten, moeten wij kunnen verwoorden wat de wensen en de noden zijn van onze mensen. Wij onderhouden de contacten via wijkbezoeken, het organiseren van conferenties, onze OCaN-info, web-site, expertmeetings, telefoongesprekken en correspondentie.

Directe hulp

De inhoudelijke taak van het OCaN-kantoor wordt uitgevoerd door een directeur en 2 beleidsmedewerkers. Wij hebben geen sociaal- of maatschappelijk werkers in dienst. Ook hebben wij geen potje voor het geven van

subsidies. Toch krijgt OCaN dagelijks vele brieven en telefoontjes binnen van mensen uit onze doelgroep die hulp nodig hebben. OCaN heeft hierin voornamelijk een verwijfsunctie, maar waar mogelijk worden de mensen ook door OCaN zelf geholpen met advies. Voorbeelden hiervan zijn de studenten die bij OCaN aankloppen voor informatie, of de personen of organisaties die een actie willen beginnen en die de ondersteuning en/of raad van OCaN verzoeken.

Hoe succesvol is OCaN?

Dit is dikwijls moeilijk te meten. Sinds haar oprichting in 1985 heeft OCaN (vroeger LIA genaamd) samen met de andere samenwerkingsverbanden veel wetten en maatregelen kunnen

beïnvloeden ten gunste van onze doelgroepen. Nergens wordt echter expliciet vermeld hoeveel invloed de inspraak van de samenwerkingsverbanden is geweest bij de uiteindelijke besluitvorming. Ook op bilateraal niveau met de regering heeft OCaN, met wisselend succes, getracht pleitbezorger te zijn voor onze doelgroepen. In het OCaN-congres van drie jaren geleden waarbij wij ons 15-jarig bestaan vierden heeft onze voorzitter Roy Pieters een uitgebreid overzicht gegeven van onze wapenfeiten. Hieronder een paar belangrijke:

1. In 1994 schafte de regering de Remigratie Basissubsidie af voor Antillianen en Arubanen. OCaN heeft toen

ervoor gepleit dat het geld dat hiermee gemoeid was niet zou worden teruggestort in 'Rijks kas maar zou worden aangewend voor het opzetten en uitvoeren van stimuleringsprojecten voor Antilliaanse en Arubaanse jongeren. Eerst kwamen er 8 stimuleringsprojecten die later werden uitgebreid tot 20. Zij werden later door de bewindvoerders geroemd als zeer succesvolle projecten.

2. Bij het invoeren van de inburgeringswet in 1998 werd mede op aandringen van OCaN voor wat betreft onze doelgroepen bepaald dat enkel degenen die het nodig hebben hoefden in te burgeren zoals degenen die minder dan Mulo of Mavo 4 hebben. Dus voor beter



OCaN-voorzitter Roy Pieters en Marilyn Haimé, de directeur Coördinatie Integratie Minderheden, bij de presentatie van het adviesrapport 'Net Ioke Falta'.

opgeleiden niet, hetgeen oorspronkelijk de bedoeling was.

3. Recent heeft OCaN nog een groot succes gehad met de beïnvloeding van het overheidsbeleid voor wat betreft huisvesting voor onze doelgroepen. Sinds 1990 heeft OCaN gepleit voor een adequaat

opvangbeleid voor onze nieuwkomers in Nederland. Tot een paar jaar terug kregen wij in een gesprek met de toenmalige minister van Grote Steden en Integratiebeleid te horen dat een specifiek huisvestingsbeleid voor onze doelgroepen onbespreekbaar was. 'Er was geen draagvlak

voor in de Kamer." zei hij. Een jaar later heeft hij de huisvesting voor onze jongeren onderdeel gemaakt van zijn beleid. En hij was zo fair om in zijn persbericht terzake te zeggen dat OCaN hier steeds op gehamerd heeft.

Jacques Hermelijn

NOS HENDENAN

ANAIFELY BRION, WERELDKAMPIOENE LINE-DANCE

De 15-jarige Anaifely Brion heeft in zes jaar tijd de top van haar leeftijdscategorie line-dance weten te bereiken. In januari kaapte ze drie prijzen weg op de wereldkampioenschappen line-dance in Nashville, Tennessee. Met haar danspartner en dansleraar Roy Hadisubroto behaalde ze de eerste prijs en is dus wereldkampioene line-dance.

In de categorie Female Junior Teen Novice eindigde ze op de tweede plaats en in de categorie trio dans werd ze met Roy Hadisubroto en Kathy Drijver wederom eerste.

Onlangs was Anaifely nog te bewonderen in het tv-programma *D'er op of d'er onder*, waar ze de drie minuten bijna wist vol te maken voordat ze werd weggestemd. Haar verdere toekomstplannen? Eerst volgen de kampioenschappen line-dance in Nederland. Verder zal ze optreden tijdens een Antilliaanse moederdagviering in Den Haag en in juli staan er wedstrijden in Zweden op het programma. En in de tussentijd zijn Anaifely en haar ouders naarstig op zoek naar sponsors om deze dansactiviteiten te kunnen bekostigen. Wij wensen Anaifely heel veel succes voor de toekomst. Pabien Anaifely i hopi eksito.





GOED BESTUUR & DE POLITIEKE REALITEIT

Armand Hessels

85 pagina's

Uitgegeven door de Stichting INFUCA

Verkrijgbaar via Coos en Margriet Bosma, telefoon: 079 - 341 27 14

Een nog geen 100-pagina tellend boekwerk waarin reeds in de eerste alinea van de inleiding (pagina 6) enkele stellingen worden geponeerd die kennelijk de aanleiding waren om een aaneenschakeling van onvolkomenheden bij de Arubaanse overheid aan het licht te brengen. Zo wordt gesteld dat de penibele situatie van het land Aruba de noodzaak vormt tot aandacht voor de discrepantie die bestaat tussen goed bestuur als ideaal en de alledaagse politieke praktijk. Er wordt meteen verwezen naar het **Rapport Calidad (Kwaliteit)** waarin correct politiek handelen staat beschreven. Dat rapport is als basis gebruikt van veel hoofdstukken van Hessels' werk en loopt als een rode draad door zijn verhaal.

De titels van de 18 hoofdstukken die praktisch allemaal in vragende vorm zijn neergezet, rieken naar een zekere sensatiezucht en moeten de vermeende "penibele situatie" bij voorbaat als feit bestempelen. Clichématige en soms archaische kreten zoals: "De Arubaanse Gemeenschap: Mea Culpa?", "Quo Vadis, Aruba", "Het Ambtenaren Apparaat: Een overheidsdump?", zijn slechts enkele voorbeelden die automatisch duiden op een doemscenario. Die vragen – zeker voor mij die in Nederland anno 2003 woont – kunnen geenszins de reden zijn voor de geladen dramatiek waarmee de (waarschijnlijk oprecht) bezorgde Hessels zich zo verontwaardigd heeft beziggehouden. De constatering van Hessels op Arubaanse toestanden die beslist niet door de beugel kunnen en het bewijs zouden moeten leveren voor een corrupte overheid waar nepotisme welig tiert zijn geenszins overtuigend. Niet zelden wordt de bezorgdheid van burgers vertaald in een "J'accuse" syndroom dat zij aan de dag leggen, niet veel meer dan een Quichotte-achtige strijd tegen het euvel en het onrecht. Er wordt dan ten onrechte de indruk gewekt dat niets, maar dan ook niets deugt in die maatschappij waarover men het heeft. Dan rijst automatisch de vraag of naast de bezorgdheid geen andere factoren een rol spelen waardoor men het averechtse bereikt, namelijk dat voor de lezer van het boek "Goed Bestuur & De Politieke Realiteit" er weinig hoop is voor Aruba. Overigens is het "Rapport Calidad" dat onder voorzitterschap van mr A.G. Croes is uitgebracht een goed doorwrocht stuk dat een handleiding zou moeten zijn voor de overheden in de drie delen van het Koninkrijk. De designaleerde wantoestanden en tekortkomingen bij de Arubaanse overheid gelden onverkort ook voor Nederland en de Nederlandse Antillen.

Tenslotte werd een paar millennia geleden in enkele zinnestelsels tien regels opgesteld waardoor, wanneer men die tien voorschriften zou naleven, geen van de problemen die Hessels met indignatie op Aruba heeft geconstateerd zouden bestaan, n.l. De Tien Geboden die Moses op de Sinai heeft gekregen.

Ronnie Martina
Maart 2003

Litteken

Als ik in de spiegel kijk,
dan zie ik onze voorouders,
de wortels van ons bestaan,
die ooit in een ander continent,
als een zaad ontkiemden.

Zonder enig medelijden,
als vee op elkaar gestapeld,
aan hals en voeten vastgeketend,
naar een andere wereld verbannen,
die mijn heden bewolkt.

Nooit heb ik ze gekend,
na die nachtelijke verdwijning,
om de ochtendziel te ontmoeten,
op een plek waar Boni en Tula,
hun verbeelding zagen verdampen.
Hun stem, hun geweten,
hebben mij nooit verlaten.

Ontdaan van mijn zijn,
werd mij een leven opgedragen,
dat geen ogen kon verdragen.
Zij die de keus niet ontbraken,
geloofden in een mythe.

M'n huid schreeuwt om een naam,
die van respect en erkenning,
om het einde in zicht te krijgen,
overal waar dit een litteken draagt,
dat in ons midden ligt begraven.

Quito Nicolaas
(Uit: Gerede Twijfels, 2002)

Redactie-adres:

OCaN
Laan van Meedervoort 145A
2517 AX Den Haag
E-mail: ocan.antillianen-arubanen@wxs.nl

Redactie:

Artwell Cain
Irene Gumbs
Robert van der Hansz
Jenny Pourier.

Eindredactie: Jacques Hermelijn**Abonnementen (gratis):**

Tel. 070-380 33 01

Productie:

Bemaco BV, Den Haag

ISSN 1567-9179